

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Š.**, zastoupený Mgr. Stanislavem Strakošem, advokátem se sídlem 1. máje 741, Frýdek-Místek, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 12. 2019, č. j. 17 Ad 13/2019 – 25,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 1 573 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Stanislava Strakoše.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 11. 12. 2019, č. j. 17 Ad 13/2019 – 25, na základě žaloby žalobce zrušil rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2019, č. j. X, a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[2] Posledně uvedeným rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 30. 10. 2018, č. j. R-30.10.2018 – X (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o úpravu výše starobního důchodu pro nesplnění podmínek čl. LXVII bodu 1 zákona č. 264/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákoníku práce, a § 74 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „*zákon o důchodovém pojištění*“). Žalovaná konstatovala, že žalobce odpracoval ke dni 1. 8. 2010, od něhož žádal

o úpravu starobního důchodu na tzv. hornický starobní důchod, pouze 3 225 směn v zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm v hlubinných dolech (tj. v bývalé I. AA pracovní kategorii); pro úpravu starobního důchodu je však vyžadováno získat alespoň 3 300 směn.

[3] Krajský soud uvedl, že mezi stranami není sporné, že žalobce před 1. 1. 1993 odpracoval 2 409 směn na pracovišti v podzemí hlubinných dolů. Sporným však je, zda žalobce během let 1993 až 1996, kdy pokračoval v zaměstnání v hlubinném dole, dovršil v součtu se zmíněnými 2 409 směnami celkový počet 3 300 směn, jak pro založení nároku na zvýšení starobního důchodu (tzv. hornický důchod) vyžaduje zákon o důchodovém pojištění a nařízení vlády č. 363/2009 Sb., o stanovení důchodového věku a přepočtu starobních důchodů některých horníků, kteří začali vykonávat své zaměstnání před rokem 1993 (dále jen „nařízení č. 363/2009 Sb.“). Konkrétně je sporná zejména správnost údaje o směnách na potvrzení vydaném bývalým zaměstnavatelem žalobce - společností OKD, a. s. (dále také „bývalý zaměstnavatel“).

[4] Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaná neprovedla v námitkovém řízení důkazy, které navrhoval ke zjištění počtu jím odpracovaných směn v podzemí hlubinného dolu v období od 1. 1. 1993 do 14. 6. 1996. Žalobce nesouhlasil s počtem 816 směn, který v potvrzení uvedl jeho bývalý zaměstnavatel. Žalovaná dle žalobce tento údaj neproověřila, ačkoliv to žalobce požadoval, a pouze se spolehla na dopis bývalého zaměstnavatele, který tento údaj o počtu směn potvrdil. Žalobce dále v žalobě uvedl, že z jeho mzdových lístků, které si vyžádal od bývalého zaměstnavatele, vyplývá, že v rozhodném období odpracoval v podzemí dolu více než 816 směn, nadto bývalý zaměstnavatel v potvrzení pominul žalobcem odpracované přesčasy. Žalobce proto požadoval, aby krajský soud provedl dokazování mzdovými lístky, vyslechl odpovědného zaměstnance OKD, a. s. k počtu odpracovaných směn v období od 1. 1. 1993 do 14. 6. 1996 a též požádal bývalého zaměstnavatele o informaci, z jakých podkladů vycházel při stanovování počtu odpracovaných směn.

[5] Krajský soud konstatoval, že ve správním spise je založeno potvrzení bývalého zaměstnavatele vystavené v souladu s § 4 nařízení č. 363/2009 Sb., ve kterém je uvedeno, že žalobce odpracoval 816 směn v zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí hlubinných dolů. Správnost údaje o počtu žalobcem odpracovaných směn bývalý zaměstnavatel potvrdil žalované dopisem ze dne 14. 1. 2019, tento dopis je rovněž založen ve správním spise. Následně krajský soud uvedl, že ze mzdových lístků žalobce za roky 1993 až 1996 „prostým výpočtem“ zjistil, že počet žalobcem odpracovaných směn v těchto letech je po započítání přesčasů vyšší než 816 (tj. počet směn uvedený v potvrzení bývalého zaměstnavatele). Konkrétně soud dospěl výpočtem k údaji 913 směn tak, že provedl součet hodin poznačených na těchto lístcích, a to včetně hodin odpracovaných přesčas, a výsledný počet vydělil osmi. Pokud tedy sečetl nově vypočtené směny ze mzdových lístků se směnami za období před 1. 1. 1993, které nejsou mezi stranami sporné, dobral se výsledného součtu směn, který je vyšší než 3 300 (což je jednou z podmínek pro úpravu výše starobního důchodu).

[6] Jestliže žalobce zpochybnil správnost údaje o jím odpracovaných směnách v potvrzení od bývalého zaměstnavatele, dle krajského soudu měla žalovaná ve shodě se

pokračování

závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 3 Ads 123/2012 – 32, přihlédnout k tomu, co uvedl účastník a pokusit se pomocí dalších důkazních prostředků zjistit stav věci dle požadavků § 3 správního řádu. Nakonec krajský soud uvedl, že neprováděl podrobné dokazování ohledně žalobcem odpracovaných směn za období od 1. 1. 1993 do 14. 6. 1996, neboť to je povinností žalované; jeho úlohou bylo toliko ověřit správnost jejího postupu. Z provedeného dokazování krajského soudu pak vyplynulo, že postup žalované správný nebyl, neboť ve věci rozhodla na základě neúplného zjištění skutkového stavu, což představuje vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) *in fine* soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Uložil žalované, aby v dalším řízení doplnila dokazování ohledně počtu žalobcem odpracovaných směn v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech mezi roky 1993 až 1996, tedy podmínky vyžadované nařízením č. 363/2009 Sb.

[7] Kasační stížnost podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Stěžovatelka nejprve rekapituluje závěry správního řízení a napadeného rozsudku. Poté uvádí, že předmětem sporu v nynější věci je určení přesného počtu směn získaných žalobcem v zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí v hlubinných dolech v období od 1. 1. 1993 do 14. 6. 1996. Nesouhlasí s tím, že ačkoli byl v souladu s § 4 nařízení č. 363/2009 Sb. počet směn řádně vykázán potvrzením bývalého zaměstnavatele žalobce, krajský soud tento údaj korigoval na základě vlastního výpočtu ze mzdových lístků. Stěžovatelka má za to, že takový výpočet není možný. Zatímco pro směny odpracované v zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech vedou zaměstnavatelé zvláštní evidenci (platí, že jako odpracovaná směna se hodnotí jen ta směna, v níž je práce vykonávána pod zemí po převážnou část směny), na mzdových lístcích se uvádí všechny hodiny, tedy i ty přesčasové, odpracované na povrchu či hodiny odpracované bez splnění podmínky „převážnosti“, která je vyžadována dle § 1 písm. b) nařízení č. 363/2009 Sb. Mzdový lístek je prakticky kopií „výplatního sáčku“, zatímco směny vykázané zaměstnavatelem na potvrzení dle § 4 nařízení vlády č. 363/2009 Sb. vychází ze zvláštní evidence. Údaje na mzdových lístcích a na potvrzení tedy nemohou být shodné, a proto z rozdílnosti těchto údajů nelze bez dalšího dovozovat, že žalobce odfáral vyšší počet směn, než je uvedený v potvrzení bývalého zaměstnavatele.

[9] Dále stěžovatelka nesouhlasí s tím, že krajský soud bez bližšího odůvodnění do výpočtu směn zahrnul také přesčasy. Tvrdí, že tímto způsobem nelze zohlednit přesčasové hodiny, neboť dle nařízení č. 363/2009 Sb. se musí jednat o směnu, v níž osoba po převážnou část vykonávala zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech. Pro úplnost uvádí, že v důsledku zrušení pracovních kategorií vychází nařízení č. 363/2009 Sb. z počtu odpracovaných směn a nikoliv kalendářních dnů (jako tomu bylo v období před 1. 1. 1993) s ohledem na povinnost evidovat tzv. odfárané směny v hornictví pro účely kontroly dosažení nejvyšší přípustné expozice. Pokud je tedy v evidenci bývalého zaměstnavatele žalobce uveden údaj o 816 odpracovaných důlních směnách v období mezi lety 1993 až 1996, přičemž je zřejmé, že jiný údaj bývalý zaměstnavatel stěžovatelce neposkytne, stěžovatelka neví, jakým směrem by se další „obsáhlé“ dokazování dle požadavku krajského soudu mělo ubírat (jak je uvedeno shora, odpracované hodiny uvedené na mzdových lístcích nejsou relevantní).

Evidenci o odpracovaných důlních směnách totiž vede jen zaměstnavatel, a proto pouze on může potvrdit nebo vyvrátit, zda se jedná o směnu splňující podmínky stanovené nařízením č. 363/2009 Sb. Závěr krajského soudu, že je na první pohled zřejmé, že počet směn byl u žalobce vyšší, než je uveden v potvrzení zaměstnavatele, tak ve světle shora uvedeného nemůže obstát.

[10] Co se týče krajským soudem citovaného rozsudku kasačního soudu č. j. 3 Ads 123/2012 – 32 (v podrobnostech viz odstavec [6] shora), stěžovatelka uvádí, že tento odkaz není přílehlavý. V tomto rozsudku šlo zejména o uznání čestného prohlášení jako důkazu, kterým je možné potvrdit výkon zaměstnání v podzemí, neboť potvrzení bývalého zaměstnavatele nebylo - na rozdíl od nyní projednávaného případu - vůbec vydáno. V judikovaném případě totiž bývalý zaměstnavatel nevedl evidenci odpracovaných důlních směn. Jeho právní nástupce proto odmítl na příslušném formuláři vykázt odpracované směny v zaměstnání v hornictví pro nedostatek evidence. Nic takového v případě žalobce nenastalo. Žalobce totiž měl jen „*subjektivní dojem*“, že potřebný počet směn splňuje, a proto žádal o jejich prošetření. Stěžovatelka tedy vyzvala bývalého zaměstnavatele žalobce k ověření počtu odpracovaných směn za období od 1. 1. 1993 do 14. 6. 1996. Protože nedošlo k žádným nesrovnalostem a zaměstnavatel sdělením ze dne 14. 1. 2019 aproboval již dříve uvedený počet směn v potvrzení, vyšla stěžovatelka z primárního možného dokladu prokazujícího výkon zaměstnání v hornictví, o němž neměla důvodu pochybovat (pochybnosti o správnosti potvrzení nezpůsobilo ani ničím nedoložené tvrzení žalobce, že ve skutečnosti odpracoval vyšší počet směn).

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí, napadený rozsudek považuje za správný a plně se s ním ztotožňuje. Kromě toho uvádí, že v nynější věci je stěžejní otázkou evidence přesčasů jeho bývalým zaměstnavatelem. Připomíná, že u bývalého zaměstnavatele vykonával mimo jiné práci svařeče s tzv. státní zkouškou, a pokud bylo potřeba cokoli v podzemním dolu svařit, muselo se to z hlediska bezpečnosti práce provádět mimo běžnou pracovní směnu (zejména o víkendech). Takto odpracované směny byly evidovány jako práce přesčas, avšak nebyly jeho zaměstnavatelem správně evidovány jako práce v podzemí v kategorii I. AA pro účely důchodového zabezpečení.

[12] Pokud tedy stěžovatelka tvrdí, že nemá možnost přesný počet odpracovaných směn zjistit a je odkázána pouze na evidenci bývalého zaměstnavatele, pak v případě, že žalobce namítal nesprávnost vedené evidence, byla povinna zjistit skutečný stav věci (např. vyzvat zaměstnavatele, aby se vyjádřil, zda a jak evidoval směny, které byly nařízeny jako práce přesčas o víkendech). To však stěžovatelka neučinila a pouze se spokojila s dokladem, který jí doručil bývalý zaměstnavatel a považovala jej za správný.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatelku v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná pověřená zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední

pokračování

povinnosti. Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Jak je uvedeno výše, předmětem sporu je určení přesného počtu směn odpracovaných žalobcem v zaměstnání v hornictví se stálým pracovištěm v podzemí v hlubinných dolech (tedy nikoli veškerých jím odpracovaných směn, ale jen těch, které naplňují tato kritéria) v období od 1. 1. 1993 do 14. 6. 1996. Pro úpravu starobního důchodu je nezbytné, aby žalobce v tomto období získal alespoň 891 směn. V takovém případě by počet těchto směn v součtu s odpracovanými směnami za období do 31. 12. 1992 dosáhl celkové výše 3 300, vyžadované dle § 1 písm. b) nařízení č. 363/2009 Sb.

[16] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že skutečný počet žalobcem odpracovaných směn je vyšší než 816, jenž je uveden v potvrzení bývalého zaměstnavatele; konstatoval tak na základě žalobcem předložených mzdových lístků za rozhodné období, ze kterých dopočetl, že žalobce odpracoval celkem 913 směn.

[17] Stěžovatelka má pravdu v tom, že výpočet směn ze mzdových lístků, který použil krajský soud, není pro účely úpravy starobního důchodu na tzv. hornický důchod možný. Zaměstnavatelé na mzdových lístcích totiž uvádějí počet **veškerých** odpracovaných hodin, nikoli jen těch, které byly odpracovány v podzemí hlubinných dolů (pro ně jsou zaměstnavatelé povinni vést zvláštní evidenci). Proto z nich nelze dovodit, zda žalobce odpracoval potřebný počet směn ke splnění podmínky dle § 1 písm. b) nařízení č. 363/2009 Sb. Krajský soud tedy pochybil, jestliže na základě rozdílných údajů dle mzdových lístků a potvrzení bývalého zaměstnavatele dovodil, že skutkový stav věci byl neúplně zjištěn, a proto zavázal stěžovatelku, aby v dalším řízení doplnila dokazování ohledně počtu žalobcem odpracovaných směn v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech mezi roky 1993 až 1996. Výroky napadeného rozsudku však i přes toto pochybení krajského soudu obstojí, a proto shora popsaná vada nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozsudku. Krajský soud totiž postupoval správně, jestliže zrušil rozhodnutí žalované (stěžovatelky) a věc jí vrátil k dalšímu řízení s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav - byť tomu bylo z jiných důvodů oproti těm, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v nynějším řízení o kasační stížnosti (v podrobnostech viz níže).

[18] Stěžovatelce lze částečně přisvědčit, že skutkové okolnosti případu, o němž kasační soud rozhodoval v rozsudku č. j. 3 Ads 123/2012 – 32 (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), a z něž krajský soud vycházel v napadeném rozsudku, jsou odlišné od nyní projednávané věci. V judikovaném případě nevedl bývalý zaměstnavatel tehdejšího žalobce evidenci odpracovaných důlních směn, ač k tomu byl ze zákona povinen, a právní nástupce tehdejšího bývalého zaměstnavatele odmítl žalobci vydat potvrzení o odpracovaných důlních směnách; přesto jsou však některé dílčí závěry tohoto rozsudku použitelné v nyní projednávané věci. V judikovaném případě totiž Nejvyšší správní soud konstatoval, že přestože je při prokazování nároku na stanovení důchodového věku a přepočet starobního důchodu potvrzení od zaměstnavatele vydané dle § 4 nařízení 363/2009 Sb. „prvotním“ důkazním prostředkem, **nejedná se o důkazní**

prostředek výlučný. Výkon určitého druhu zaměstnání v hornictví lze prokázat také jinými důkazními prostředky podle příslušných ustanovení správního řádu (viz § 50 a následující tohoto zákona).

[19] V nynější věci - oproti judikovanému případu - bývalý zaměstnavatel žalobce potvrzení o odpracovaných směnách vystavil. Nelze však souhlasit se stěžovatelkou, že neměla důvod pochybovat o správnosti zde uvedeného údaje o odfáraných směnách jen proto, že bývalý zaměstnavatel žalobce správnost počtu 816 směn znovu potvrdil dopisem ze dne 14. 1. 2019. S tímto závěrem Nejvyšší správní soud nesouhlasí, neboť jakkoli je potvrzení od zaměstnavatele zpravidla stěžejním důkazem o odfáraných směnách, neznamená to, že v něm uvedený údaj nelze vyvrátit.

[20] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že žalobce v námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí požadoval, aby stěžovatelka u bývalého zaměstnavatele ověřila, zda byly v potvrzení o počtu odpracovaných směn zohledněny také jím odpracované přesčasy a práce na tzv. předfárání (č. l. 98 správního spisu). V reakci na to stěžovatelka bývalého zaměstnavatele dopisem ze dne 2. 1. 2019 vyzvala k potvrzení počtu odpracovaných směn. Konkrétně uvedla, že o prověření této skutečnosti žádá také proto, že žalobce „*dle svých slov pracoval v podzemí řadu hodin přesčas a dále pracoval na tzv. předfárání*“ (č. l. 102 správního spisu). Bývalý zaměstnavatel na dotaz stěžovatelky reagoval velmi strohým konstatováním, že žalobce skutečně odpracoval v rozhodném období 816 směn. Taková odpověď však není dostatečná a není věrohodná, neboť nijak nereaguje na tvrzení žalobce; zaměstnavatel ani nevysvětluje, jakým způsobem vede evidenci odfáraných směn, ani stěžovatelce nezaslal kopii jím vedené evidence o odpracovaných důlních směnách.

[21] Kasační soud k tomu uvádí, že dotaz stěžovatelky vůči bývalému zaměstnavateli měl směřovat spíše k tomu, jakým způsobem vede bývalý zaměstnavatel evidenci směn odpracovaných v podzemí hlubinného dolu, resp. zda jsou do tohoto údaje zahrnuty přesčasy a práce na tzv. předfárání, neboť právě proti tomu žalobce brojil ve svých námitkách. Ověření výsledného údaje o odfáraných směnách totiž nedává odpověď na námitky žalobce.

[22] S ohledem na to, že bývalým zaměstnavatelem žalobce je velmi významná těžářská společnost OKD, a. s., která zaměstnává několik tisíc zaměstnanců, musí být schopná na žádost stěžovatelky předložit evidenci o odpracovaných důlních směnách, z níž vycházela v potvrzení dle § 4 nařízení 363/2009 Sb. Je nepochybné, že evidenci těchto směn vede, neboť je k tomu povinna, a pokud by ji nevedla, nemohla by ani vystavovat potvrzení, jímž žalobce disponoval. V tomto ohledu tedy nelze přisvědčit námitce stěžovatelky, že jiný údaj než výsledný součet směn od společnosti OKD, a. s. nelze získat.

[23] Jelikož žádná evidence odpracovaných důlních směn ve správním spise není obsažena (zatímco před 1. 1. 1993 bylo možno počty dob započitatelných jako I. AA dovodit z přesných záznamů kalendářních dnů na evidenčních listech důchodového pojištění, v období po 31. 12. 1992 údaj o odfáraných směnách není z evidenčních listů patrný; srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2014, č. j. 2 Ads 94/2014 - 26), stěžovatelka nemohla ověřit, zda byly námitky žalobce důvodné. Pro

pokračování

úplnost lze dodat, že prosté potvrzení správnosti údaje o odfáraných směnách vystavené bývalým zaměstnavatelem (tedy stejným subjektem, který vydal potvrzení), bez možnosti správnost takového údaje ověřit (resp. zjistit, jaká pracovní činnost žalobce byla započítána), není za shora popsaných skutkových okolností dostatečné.

[24] Lze tedy uzavřít, že stěžovatelka ve věci rozhodla na základě neúplně zjištěného skutkového stavu, neboť potvrzení od bývalého zaměstnavatele a dopis téhož subjektu potvrzující správnost údaje o směnách není dostatečným důkazem o počtu odfáraných směn, což představuje vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dalším řízení je tedy povinna doplnit dokazování ohledně počtu žalobcem odpracovaným směn v hornictví se stálým pracovištěm pod zemí v hlubinných dolech mezi roky 1993 až 1996. Zejména bude třeba, aby bývalého zaměstnavatele žalobce vyzvala ke sdělení, jakým způsobem vede evidenci směn odpracovaných v podzemí hlubinného dolu, resp. zda jsou do tohoto údaje zahrnuty přesčasy a práce na tzv. předfáraní ve vybraných zaměstnáních v hornictví, a požadovala předložení evidence o odpracovaných důlních směnách; teprve následně bude moci ověřit, zda žalobce skutečně odfáral v rozhodném období 816 směn.

[25] Nejvyšší správní soud dospěl z výše uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* zamítl.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona; ostatně neměla by jej, ani kdyby úspěšná byla, neboť jde o věc důchodového pojištění (§ 60 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovatelce.

[27] Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem Mgr. Stanislavem Strakošem. Nejvyšší správní soud přiznal zástupci žalobce odměnu za jeden úkon právní služby (podání ve věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti) v částce 1 000 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); dále jen „advokátní tarif“, ve spojení s § 9 odst. 2 a § 7 bodem 3 téže vyhlášky, a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 1 300 Kč. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu), a proto se takto vypočtená odměna a náhrada výdajů zvyšuje o částku odpovídající této dani (sazba této daně je 21 %), konkrétně o 273 Kč. Celková částka tak činí 1 573 Kč. Stěžovatelka je povinna uhradit žalobci uvedenou částku ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, advokáta Mgr. Stanislava Strakoše.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. září 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu